

Sygn. akt III KRS 89/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania G. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 10 września 2015 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w M., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 273,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 stycznia 2016 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 10 września 2015 r. nr [...] Krajowa Rada Sądownictwa (Rada) postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w M. kandydatur Pana G. G., Pani A. M. K. oraz Pana T. T. S..

W uzasadnieniu Rada wskazała, że Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa (Zespół członków), po przeprowadzeniu oceny kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dokumenty dołączone do zgłoszeń, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów postanowił jednogłośnie nie rekomendować Radzie żadnego z kandydatów.

Rada po dokonaniu wszechstronnej i całościowej oceny wszystkich kandydatur w całości podzieliła stanowisko Zespołu członków.

Oceniając kandydaturę Pana G. G. Rada wzięła pod uwagę, że otrzymał on jedynie dobrą ocenę na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz zaledwie ocenę dostateczną z egzaminu sędziowskiego. Zaznaczyła, że uzyskał pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w G. niewielką większością głosów, ponadto uzyskał pozytywną, a nie wyróżniającą się ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora. W ocenie Rady powyższe okoliczności nie pozwoliły na uznanie, że Pan G. G. spełnia w stopniu odpowiednim ustawowe wymogi powołania na stanowisko sędziowskie.

Także ocena kandydatur Pani A. M. K. oraz Pana T. T. S. w ocenie Rady nie spełniły wymogów do powołania na stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w M..

Żaden z kandydatów nie uzyskał także bezwzględnej większości głosów, zgodnie z treścią § 12 ust. 4 Regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa stanowiącego załącznik do uchwały nr 125/2015 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 lutego 2015 r. ogłoszonej w Monitorze Polskim z 2015 r., poz. 304, co przesądziło o podjęciu uchwały w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w M..

Odwolanie od powyższej uchwały Rady wniósł Pan G. G. (skarżący), który wniósł o uchylenie skarżonej uchwały w części dotyczącej jego osoby ewentualnie wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy przez Radę.

Zaskarżonej uchwale skarżący zarzucił: 1) sprzeczność z art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst:

Dz.U. z 2015 r., poz. 133 ze zm., dalej jako u.p.s.p.) polegającą na odmowie powołania go na stanowisko sędziego sądu rejonowego z powodu uzyskania oceny dostatecznej z egzaminu sędziowskiego, uzyskania oceny dobrej na dyplomie oraz braku wyróżniającej oceny kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora, pomimo tego, że art. 61 § 1 pkt 6 u.p.s.p. wymaga wyłącznie złożenia egzaminu sędziowskiego, bez dodatkowych rygorów w tym zakresie; 2) sprzeczność z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej jako ustawa o KRS) polegającą na uzależnieniu powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego od pozytywnej oceny przesłanek określonych w tym przepisie, pomimo tego, że przesłanki te, zgodnie z zapisem ustawy, stosuje się do opracowania listy kolejności rekomendowanych kandydatów, natomiast nie są to przesłanki warunkujące powołanie kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego, które określa art. 61 § 1 u.p.s.p.; 3) sprzeczność z art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP polegającą na niekonsekwentnej wybiórczej ocenie jego kandydatury z perspektywy przesłanek określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, prowadzącej do naruszenia zasady równości wobec prawa, w tym prawa do równego dostępu do służby publicznej, gwarantowanego przez ww. przepisy Konstytucji.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podniósł, że zgodnie z art. 61 § 1 u.p.s.p. na stanowisko sędziowskie może zostać powołana osoba, która spełnia wymagania przewidziane w tym przepisie. Przepis ten nie stanowi jakoby warunkiem do powołania na stanowisko sędziowskie było osiągnięcie przez kandydata jakiegoś pułapu oceny z egzaminu sędziowskiego, której uzyskanie byłoby niezbędne dla pozytywnego rozpatrzenia wniosku przez Radę. W ocenie skarżącego przyjęte przez Radę stanowisko, że uzyskana przez niego ocena dostateczna z egzaminu sędziowskiego jest de facto oceną dyskwalifikującą go w ubieganiu się o nominację sędziowską jest w sposób oczywisty sprzeczne z zapisem art. 61 § 1 u.p.s.p. i stanowi przekroczenie posiadanych przez Radę uprawnień.

W ocenie skarżącego stanowisko Rady, przyjęte w skarżonej uchwale jest bezprawne także ze względu na przyjęcie za podstawę skarżonej uchwały

przesłanek określonych w art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS, pomimo iż przepis ten wskazuje, że kryteria w nim wymienione powinny być podstawą do opracowania listy rekomendowanych kandydatów w sytuacji, gdy na stanowisko sędziowskie zgłosi się więcej niż jeden kandydat, co zdaniem skarżącego wyklucza możliwość ich zastosowania w przypadku zupełnej odmowy przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim.

Skarżący podniósł ponadto, że ocena jego kwalifikacji dokonana przez Radę nie spełnia postulatu z art. 33 ustawy o KRS, gdyż brak jej wszechstronnego rozważenia jego sprawy, widoczna jest natomiast dowolność w ocenie jego kwalifikacji, przejawiająca się w braku konsekwencji w przedstawionej w uchwale argumentacji.

Zdaniem skarżącego spełnia on wszystkie kryteria określone w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, mimo to Rada, w sposób sprzeczny do wskazanych przesłanek uznała, że nie spełnia on ustawowych wymogów na stanowisko sędziowskie, powołując się na słabe oceny na dyplomie, z egzaminu sędziowskiego oraz brak „wyróżniającej” oceny kwalifikacji sporządzonej przez sędziego wizytatora.

W ocenie skarżącego stwierdzenie, że uzyskał on pozytywną, a nie wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną sędziego wizytatora zupełnie nie przystaje do tego, jak faktycznie sporządzana jest owa opinia, w szczególności, że jasno wynika z niej, że przygotowywane przez skarżącego projekty orzeczeń charakteryzują się wysokim poziomem oraz dużą różnorodnością tematyczną. Podobne stanowisko przyjmuje skarżący w stosunku do wyrażonego przez Radę poglądu, jakoby uzyskana przez niego dobra ocena ze studiów prawniczych oraz dostateczna ocena z egzaminu sędziowskiego mogła stanowić negatywną przesłankę do powołania go na stanowisko sędziowskie. W ocenie skarżącego wiedza oraz doświadczenie zawodowe, jakie nabył w trakcie pracy na stanowisku asystenta sędziego pozwalają w lepszym stopniu ocenić jego kwalifikacje zawodowe do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim niż ocena ze studiów prawniczych czy też egzaminu sędziowskiego.

Ponadto skarżący zaznaczył, że zgodnie z powołanymi w odwołaniu przepisami Konstytucji, a w szczególności jej art. 60 ma on prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, które to prawo zdaniem skarżącego

zostało naruszone poprzez dokonywanie przez Radę oceny jego kwalifikacji w sposób dowolny i niezgodny z przepisami prawa.

W odpowiedzi na odwołanie Rada wniosła o jego oddalenie w całości jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

W uzasadnieniu Rada zaznaczyła, że procedura wyboru na urząd sędziego ma konkursowy charakter, a zadaniem Rady jest dokonanie wyboru najlepszej kandydatury. Kierując się tym wymogiem Rada dokonała wszechstronnej analizy i oceny zgromadzonego w sprawie materiału i na tej podstawie uznała, że w omawianym konkursie żaden z kandydatów nie spełnił ustawowych kryteriów powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego.

Rada podniosła, iż zarzuty skarżącego są niezasadne, gdyż do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy. Natomiast kryteria oceny kandydatów zostały przewidziane w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę wyklucza więc możliwość dokonania przez Radę arbitralnego rozstrzygnięcia oraz daje gwarancję weryfikacji podejmowanych uchwał.

Za nieuzasadniony Rada uznała zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS oraz art. 61 ust. 1 u.p.s.p., gdyż jak podkreśliła, z przepisów tych wynikają jedynie formalne wymagania, jakie musi spełnić kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego sądu rejonowego. Jednym z kryteriów jest obowiązek złożenia egzaminu sędziowskiego, którego wyniki są stopniowalne. Oczywistym jest zatem, że Rada dokonując całościowej oceny kandydatów uwzględnia te wyniki.

Odnosząc się do zarzutu braku wszechstronnego rozważenia sprawy i naruszenia prawa skarżącego do dostępu do służby publicznej na równych zasadach Rada stwierdziła, że ocena kwalifikacji kandydatów została przeprowadzona zgodnie z wymogami ustawowymi, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, wysłuchaniu stanowiska Zespołu członków oraz przeprowadzeniu dyskusji, z uwzględnieniem ustawowych kryteriów. Rada podkreśliła, że wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść skarżącego, w tym m.in.: pozytywne opinie służbowe, kilkuletnie doświadczenie zawodowe w pracy na stanowisku asystenta sędziego, fakt

rozpoczęcia studiów doktoranckich, publikacje naukowe oraz poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w G.. Rada uwzględniła jednak także stanowisko Zespołu członków, z którego wynika, że sposób prezentacji skarżącego nie pozwolił na uznanie, że zasługuje on na powołanie na stanowisko sędziego.

Ponadto Rada zaznaczyła, że ze sporządzonej oceny nie wynika, że skarżący wyróżnia się wiedzą lub umiejętnościami w stopniu pozwalającym jednoznacznie stwierdzić, że daje pełną rękojmię należytego wykonywania zawodu sędziego, czego uzasadnienie odwołania skarżącego nie podważa.

Rada podkreśliła, że posiada wyłączną kompetencję do oceny merytorycznej i kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie. Zastosowane przez nią kryteria oceny zostały przedstawione i szczegółowo omówione w uzasadnieniu skarżonej uchwały.

W ocenie Rady skarżący nie wykazał, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Większość powołanych przez skarżącego wywodów zmierza do prezentacji własnej wykładni przepisów postępowania oraz subiektywnej oceny materiału dowodowego, nie wskazując faktów ani konkretnych przypadków naruszenia przez Radę prawa. W konsekwencji Rada stwierdziła, że złożone przez skarżącego odwołanie stanowi bezzasadna polemikę z dokonaną przez Radę oceną materiałów sprawy i zajęтым w sprawie stanowiskiem.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W sprawach indywidualnych KRS podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień

uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). Z kolei, w myśl art. 35 ustawy o KRS, jeśli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół KRS opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Stosownie zaś do art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawie z odwołania od uchwały KRS ogranicza się do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, przy odpowiednim stosowaniu przepisów postępowania cywilnego dotyczących skargi kasacyjnej. W żadnym razie Sąd Najwyższy nie zastępuje KRS w jej konstytucyjnie i ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego. Sąd Najwyższy nie ma więc kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., III KRS 28/14).

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów odwołania za bezpodstawny należy uznać zarzut naruszenia art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych przez odmowę powołania skarżącego na stanowisko sędziego sądu rejonowego z powodu uzyskania oceny dostatecznej z egzaminu sędziowskiego, uzyskania oceny dobrej na dyplomie oraz braku wyróżniającej oceny kwalifikacyjnej sporządzonej przez sędziego wizytatora, pomimo tego, że art. 61 § 1 pkt 6 u.p.s.p. wymaga wyłącznie złożenia egzaminu sędziowskiego, bez dodatkowych rygorów w tym zakresie. Przepisy o ustroju sądów wyznaczają tylko minimalne wymagania, jakie powinien spełnić każdy kandydat ubiegający się o objęcie urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 28/15). Natomiast rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych należy do kompetencji Rady, która w toku tego procesu uwzględnia – obok warunków formalnych - stopień dojrzałości zawodowej kandydatów, kwalifikacje zawodowe i

cechy osobowościowe (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 299). Kwalifikacji kandydata nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 13/12). Z kolei oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego są obiektywnym kryterium przydatności do zawodu sędziego, które powinno być brane pod uwagę (wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2014 r., III KRS 237/13). Spełnienie wymagań określonych w art. 61 u.p.s.p. oznacza jedynie spełnienie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziowskie i nie przesądza jeszcze określonej (pozytywnej lub negatywnej) oceny kwalifikacji kandydata, której Rada dokonuje po uwzględnieniu całej dokumentacji przedstawionej przez kandydata oraz oceny kwalifikacji sporządzonej uprzednio przez sędziego wizytatora (wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15; z dnia 4 listopada 2014 r., III KRS 63/14). Dlatego samo wypełnienie ustawowych wymogów formalnych i materialnych, nawet gdy skarżący jest jedynym kandydatem na stanowisko sędziowskie nie może przesądzać o przedstawieniu przez Krajową Radę Sądownictwa jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., III KRS 63/14).

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS przez uzależnienie powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego od pozytywnej oceny przesłanek określonych w tym przepisie. Katalog przesłanek zawarty w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS jest adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów, jednakże z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że to właśnie tym katalogiem powinna się kierować Rada, rozpatrując kandydatury na wolne stanowiska sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 22 maja 2012 r., III KRS 13/12). W dalszej kolejności Sąd Najwyższy stwierdza, że Rada - a to od jej uchwały przysługuje odwołanie - nie ma obowiązku stworzenia w toku procedury listy rankingowej kandydatów na urząd sędziowski. Przepis art. 35 ustawy o KRS przyznaje Zespołowi członków uprawnienie do ustalenia takiej listy wówczas, gdy stwierdzi

on, że w jego ocenie istnieją podstawy do wyróżnienia spośród kandydatur uczestniczących w postępowaniu konkursowym większej liczby kandydatów, niż liczba stanowisk sędziowskich obsadzanych w danym postępowaniu konkursowym. Udzielenie przez Zespół członków rekomendacji tylko jednemu kandydatowi (w sytuacji wakatu na jednym stanowisku sędziowskim), bądź też nie udzielenia takiej rekomendacji żadnemu z uczestników postępowania konkursowego, nie narusza art. 35 ust. 1 ustawy o KRS. O wyłonieniu kandydatów przedstawianych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego, nie decyduje bezwzględnie uszeregowanie kandydatów w odpowiedniej kolejności w toku procedury konkursowej we wniosku zespołu KRS, lecz kompleksowa ocena wszystkich przyjętych w danym postępowaniu kryteriów. Tym bardziej przepisu tego nie może naruszyć Rada, gdy po przeprowadzeniu konkretnego postępowania konkursowego nie przedstawi Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie żadnego z uczestników tego postępowania.

Sąd Najwyższy nie uważa za uzasadnione również argumentów skarżącego powołanych w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS oraz art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP przez niekonsekwentną i wybiórczą ocenę kandydatury skarżącego z perspektywy przesłanek określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy stwierdza, że każde postępowanie nominacyjne prowadzone przed Radą - nawet jeśli toczy się równolegle wobec innych podobnych postępowań - zachowuje swój indywidualny (odrębny) byt, który w zasadniczej mierze jest uwarunkowany przymiotami kandydatów biorących udział w poszczególnych konkursach (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 28/15). Z okoliczności, że w innych postępowaniach konkursowych Rada przedstawiała z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie kandydatów, którzy uzyskali podobne do skarżącego oceny z ukończenia studiów lub egzaminu sędziowskiego nie wynika, że w postępowaniu zakończonym uchwałą Rady skarżoną w niniejszym postępowaniu doszło do naruszenia zasady równego traktowania. Jak już wskazano powyżej, dokonując wyboru Rada kieruje się całościową oceną poszczególnych kandydatur, na którą to ocenę składają się także inne kryteria.

Po drugie, podstawy odwołania od uchwały Rady nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów w sprawie (art. 398³ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Taki właśnie charakter ma, w ocenie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS polegający na uznaniu oceny kwalifikacji skarżącego sporządzonej przez sędziego wizytatora, za ocenę pozytywną. Zdaniem skarżącego ocena jego kwalifikacji powinna zostać uznana za ocenę wyróżniającą, co dodatkowo ma potwierdzać przedłożone na etapie postępowania przed Sądem Najwyższym stanowisko sędziego wizytatora, który przedmiotową ocenę sporządził. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Gdyby zatem z uzasadnienia uchwały Rady wynikało, że swoje rozstrzygnięcie Rada oparła na wadliwym zakwalifikowaniu (ustaleniu) wyróżniającej oceny kwalifikacji kandydata jako oceny pozytywnej, zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS można byłoby uwzględnić. Zarzut taki byłby również uzasadniony, gdyby Rada bez odpowiedniego uzasadnienia dokonała odmiennej oceny kwalifikacji kandydata względem oceny sporządzonej przez sędziego wizytatora. Tymczasem w ocenie kwalifikacji skarżącego nie zawarto takiej konkluzji. Kwalifikacje skarżącego zostały niewątpliwie ocenione jako świadczące o jego zdolności do pełnienia służby sędziowskiej, co w konsekwencji przełożyło się na uznanie tej oceny za ocenę pozytywną. Tak więc rozstrzygnięcie przyjęte w zaskarżonej uchwale nie jest sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji KRS. Niezależnie zaś od braku kompetencji Sądu Najwyższego do weryfikowania dokonanej przez Radę oceny dowodów w postępowaniu konkursowym, Sąd Najwyższy w obecnym składzie stwierdza, że treść oceny kwalifikacji skarżącego nie upoważnia do uznania jej za wyróżniającą. W ocenie tej Sędzia wizytator stwierdził, że projekty uzasadnień sporządzone przez skarżącego „spełniają kryteria rzetelnej pracy

sędziowskiej i tym samym są dowodem na niewątpliwe predyspozycje [...] na urząd sędziowski”. Oceniający zwrócił także uwagę na bardzo szerokie spektrum spraw, w których projekty orzeczeń i ich uzasadnień sporządzał skarżący. W dalszej kolejności Sędzia wizytator wyraził swoją opinię o postawie skarżącego („nie budzi ona żadnych zastrzeżeń, jest osobą o wysokiej kulturze osobistej, jest powszechnie lubiany i szanowany”; „kandydat cechuje się znaczną samodzielnością w podejmowanych decyzjach, jest w pracy bardzo rzetelny i odpowiedzialny”) oraz uwzględnił „bardzo pozytywne” wypowiedzi jego patronów. Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie, uwzględnione przez sędziego wizytatora w ocenie kwalifikacji walory skarżącego w pełni uprawniały Radę do uznania skarżącego za dobrego, lecz nie wyróżniającego się, kandydata na stanowisko sędziowskie.

Wobec braku wykazania w odwołaniu naruszenia przez Krajową Radę Sądownictwa prawa, Sąd Najwyższy orzekł stosownie do przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.